

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4811/2020
02.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Властимир Јанковић, адвокат из ..., против тужене СЗ „Простор“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Зоран Кос, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7618/19 од 11.06.2020. године, у седници већа одржаној 02.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7618/19 од 11.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7618/19 од 11.06.2020. године, ставом првим и другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 3886/18 од 08.05.2019. године исправљена решењем Вишег суда у Београду П 3886/18 од 22.07.2019. године, у ставу другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 5.702.016,60 динара са законском затезном каматом од 01.09.2016. године до исплате, и у ставу трећем изреке тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове целокупног парничног поступка у износу од 162.725,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове састава одговора на ревизију и судских такси за одговор на ревизију је тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, пред Привредним судом у Београду вођена је парница по тужби предузећа за консалтинг, маркетинг и услуге „Ascomp“ ДОО у стечају против, овде туженог, СЗ „Простор“, ради стицања без основа, у којој је донета првостепена пресуда којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати 516.179,19 динара са законском затезном каматом од 23.08.2006. године до исплате, док је у делу којим је тражено да се обавеже тужени да предузећу тужиоцу исплати камату по Закону о висини стопе затезне камате на износ од 338.775,51 динар почев од 02.08.1996. године до 23.08.2006. године и на износ од 177.403,68 динара почев од 17.12.1996. године до 23.08.2006. године, тужбени захтев одбијен као неоснован.

У том поступку је утврђено да је „Ascomp“ ДОО исплатило СЗ „Простор“ на име заједничке изградње станова по уговору о заједничкој изградњи станова од 17.07.1996. године, који је оглашен ништавим у посебној парници, и то: 338.775,51 динара дана 01.08.2006. године и 16.12.1996. године 177.403,68 динара. По оцени првостепеног суда СЗ „Простор“ је постао несавесна страна почев од правноснажности пресуде којом је утврђена ништавост уговора, односно почев од 23.08.2006. године, због чега је сабрао износе исплаћене дана 01.08.1996. и 17.12.1996. године и на укупан износ од 516.179,19 динара досудио камату од 23.08.2006. године, док је захтев за исплату камате на појединачно опредељене износе од дана исплате до дана 23.08.2006. године, одбио као неоснован.

По жалби „Ascomp“ ДОО као тужиоца, Привредни апелациони суд је преиначио наведену првостепену пресуду у одбијајућем делу тако што је обавезао СЗ „Простор“ као туженог да предузећу „Ascomp“ ДОО у стечају као тужиоцу исплати камату на износ од 338.775,51 динар почев од 02.08.1996. године до 23.08.2006. године и на износ од 177.403,68 динара почев од 17.12.1996. године до 23.08.2006. године, док је жалбу тужиоца изјављену против усвајајућег дела пресуде одбацио као недозвољену, због недостатака правног интереса.

Прегледом промета Erste Bank констатовано је да је предузеће СЗ „Простор“ у корист предузећа „Ascomp“ ДОО у стечају дана 26.03.2013. године и 25.07.2013. године извршило уплате од 5.000.000,00 динара и 8.075.238,39 динара.

Тужбом поднетој у овој правној ствари овде тужилац као правни следбеник предузећа „Ascomp“ ДОО у стечају је поставио захтев према СЗ „Простор“ као туженом поводом расправљања истог правног односа, ради исплате (непресуђене) разлике у камати, која представља разлику између висине обрачунске вредности камате коју је привредни суд у ранијој парници досудио за период од 23.08.2006. године до исплате на укупни износ уплаћених износа дана 01.08.1996. године и дана 17.12.1996. године и обрачунске вредности камате која би правном претходнику тужиоца припала да је досуђена на сваки од утужених износа од датума извршених уплата.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац има право на исплату разлике законске затезне камате (недосуђене у раније окончаном поступку пред привредним судом), јер у раније правноснажно окончаној парници пред привредним судом није одлучено о исплати законске затезне камате на утужене износе за период од 23.08.2006. године до исплате, због чега је одлучио усвајањем тако постављеног тужбеног захтева у смислу члана 104. и 210. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је заузео супротно становиште, налазећи да је тужбом у овој правној ставри покренута парница о захтеву о ком је већ правноснажно одлучено у целисти пресудама Привредног суда у Београду и Привредног апелационог суда у Београду у раније окончаној парници, због чега захтев тужиоца није основан у смислу члана 104. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно закључио да се ради о правноснажно пресуђеној ставри, јер између ове парнице и правноснажно окончане парнице постоји идентитет парничних странака, чињеничног основа (животног догађаја) и идентитет тужбеног захтева. У обе парнице правни претходник тужиоца и сада тужилац су истакли право исте садржине (право на исплату законске затезне камате на износ уплаћених износа по основу ништавог правног посла у односу на исти период који је утужен и у ранијој парници) и то из истог животног догађаја.

Позивање тужиоца у овој парници на повољнији обрачун законске затезне камате приликом исплате да је била досуђена на појединачно утужене износе не утиче на постојање идентитета тужбеног захтева у односу на раније правноснажно окончану парницу и не представља основ за покретање нове парнице, јер је могло бити истицано евентуално у поступку по жалби у ранијој парници образлагањем правног интереса за побијање одлуке Привредног суда у Београду у делу у ком је тужиоцу пружена правна заштита, што није учињено.

Имајући у виду наведено, у раније окончаној парници већ је правноснажно одлучено о захтеву за исплату законске затезне камате на износ главног потраживања у целини, а тиме и о захтеву за досуђење законске затезне камате на износ главног дуга за период од 23.08.2006. до исплате, па се након наступања правноснажности о спорном материјалном односу не може поново расправљати. Услед наведеног захтев тужиоца не ужива ни правну заштиту у смислу члана 104. Закона о облигационим односима, због чега је правилно побијаном пресудом првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен као неоснован.

Без утицаја на правилност и законитост побијане пресуде је указивање ревизије да је у ранијем току овог парничног поступка одлучено о истакнутом приговору пресуђене ствари доношењем посебног решења о његовој основаности. Одлука о истакнутом приговору пресуђене ствари није обухваћена изреком побијане пресуде па тиме не може бити предмет испитивања овог ревизијског поступка (359. у вези члана 355. ЗПП).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, сматрајући да ревизијом тужиоца није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, на основу

члана 414. ЗПП, одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић